

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж4 113/22
10.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић, председника већа, Весне Целетовић Цуцић и Весне Карацић-Ристић, чланова већа, у парници тужиоца Организација произвођача Фонограма Србије О.Ф.П.С Београд, МБ ..., ПИБ ..., ул. Дечанска бр. 14, чији је пуномоћник Дејан Вуковић, адвокат из Београда, ул. Владете Ковачевића бр. 2а, против тужене АА ЈМБГ ..., из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Момчило Кијановић, адвокат из Београда, ул. Стојана Аралице бр. 4/17, ради дуга, одлучујући о жалби тужене на пресуду Вишег суда у Београду П4 бр. 98/18 од 02.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 10.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П4 бр. 98/18 од 02.06.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Образложење

Изреком побијане пресуде у ставу првом се одржава на снази решење о извршењу Трећег Основног суда у Београду Иив 53/16 од 09.02.2016. године којим је обавезана тужена АА да тужиоцу Организацији произвођача Фонограма Србије ОФПС Београд на име дуга исплати износ од 30.086,46 динара са припадајућом законском затезном каматом почев од дана 11.09.2010. године па до исплате, као и износ од 30.086,46 динара са припадајућом законском затезном каматом почев од дана 12.07.2011. године па до исплате и на име трошкова извршног поступка износ од 15.106,92 динара. Ставом другим је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 108.828,30 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде сходно овлашћењима из члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да је жалба тужене неоснована.

У проведеном поступку првостепени суд није починио битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни битну повреду из тачке 12 тога члана на коју се неосновано жалбом туженог указује, с обзиром да је тај суд за своју одлуку дао јасне разлоге о одлучним чињеницама, тако да се правилност и законитост исте могу са сигурношћу испитати.

Према стању у списима произилази да је одлучујући о приговору извршног дужника овде тужене Трећи основни суд у Београду својим решењем Иив 53/16 од 12.07.2017. године ставио ван снаге решење о извршењу Трећег основног суда у Београду Иив 53/16 од 09.02.2016. године у делу којим је одређено извршење док је ставом другим одређено да ће се поступак наставити као поводом приговора против платног налога, а да се списи предмета по правноснажности решења доставе парничном одељењу Трећег основног суда у Београду на даљи поступак. Тужилац је у поднеску од 21.12.2017. године истакао приговор стварне и месне ненадлежности Трећег основног суда у Београду те се решењем П.бр. 5467/17 од 28.12.2017. године Трећи основни суд у Београду огласио стварно ненадлежним и списе предмета доставио Вишем суду у Београду као стварно и месно надлежном.

Према утврђеном чињеничном стању, од стране контролора тужиоца као колективне Организације произвођача Фонограма, основане за колективно остваривање ауторских и сродних права у пословном објекту Самосталне угоститељске радње “...” у ... приликом вршења контроле дана 12.08.2010. године и дана 12.05.2011. године је установљено да дужник обављајући своју делатност у свом пословном објекту јавно саопштава фонограме и на њима забележене интерпретације а да притом није прибавио дозволу за коришћење предмета заштите, нити плаћа накнаду која припада произвођачима фонограма и који се наплаћује од корисника преко Колективне организације ОФПС- а. Извршни дужник је пре подношења предлога за извршење обавештен о насталој обавези и то писменим путем дана 23.06.2015. године . Дана 10.07.2011. године АА ПР Самосталне угоститељска радња “...” ... је брисана из Регистра привредних субјеката.

Ожалбена пресуда донета је применом одредбе члана 123 Закона о ауторским и сродним правима као и на основу одредбе члана 125 истог закона и на основу одредбе члана 127 став 1 Закона о ауторским и сродним правима којим је прописано да произвођач издатог фонограма има право за накнаду за емитовање и реемитовање фонограма, јавно саопштавање фонограма који се емитује. Такође је одлучено и применом одредбе члана 152 став 1 Закона о ауторским и сродним правима којом је прописано да ауторска и сродна права се колективно остварују преко организације за колективно остваривање права и на основу одредбе члана 177 став 1 истог закона којом је прописано да се јединствена тарифа за остваривање права из члана 117 и 127 овог закона одређују споразумом у писаној форми између Организације произвођача фонограма и Организације интерпретатора са једне стране и репрезентативног удружења корисника с друге стране. На основу одредбе члана 187 став 7 Закона о

ауторским и сродним правима је предвиђено да за обавезе корисника солидарно одговарају лица која користе предмет заштите, власник, држалац и закупац простора у коме је простор заштите коришћења, као и организатора активности у којој је дошло до коришћења предмета заштите. Одлука о камати на износ донета је применом члана 324 став 1 и 2 Закона о облигационим односима те се као датум падања у доцњу са исплатом сматрају датуми када су достављени рачуни туженој као предузетнику за плаћање односно рок од 7 дана од дана издавања рачуна када је пао у доцњу са исплатом. Одржано је на снази и решење о извршењу којим се трошкови извршног повериоца одмеравају у износу од 8.030,00 динара на основу одредбе члана 460 став 4 Закона о парничном поступку. Цењен је истакнути приговор застарелости потраживања и то применом одредбе члана 371 Закона о облигационим односима и примењен општи рок застарелости од 10 година те с обзиром да се потраживање тужиоца односи на накнаду за јавно саопштавање фонограма за 2008. годину а тужба поднета 28. јануара 2016. године то је и одбијен истакнути приговор застарелости јер није протекао рок од 10 година. Одлука о трошковима поступка донета је применом одредбе члана 153 и 154 Закона о парничном поступку те су трошкови досуђени према важећој АТ и ТТ имајући у виду исход спора док је камата на трошкове поступка досуђена од дана извршности применом одредбе члана 277 Закона о облигационим односима у вези са чланом 2 и 3 Закона о затезној камати и досуђени су трошкови на име ПДВ-а с обзиром да је пуномоћник тужиоца доставио доказ да је уплатио ПДВ за годину када је поднета тужба.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, које се ни жалбеним наводима туженог не доводи у сумњу, правилно је поступио првостепени суд кад је одржао на снази решење о извршењу Трећег основног суда у Београду Иив 53/16 од 09.02.2016. године и правилно је тај суд на спорни однос парничних странака применио материјално право и то наведене одредбе тарифе накнада коју од корисника наплаћује О.Ф.П.С. ("Службени гласник РС" бр. 94/2009 и 30/2011), Закона о ауторским и сродним правима ("Службени гласник РС" бр. 104/2009 са каснијим изменама и допунама) и Закона о облигационим односима када је одлучио у ставу првом изреке побијане одлуке.

Нису основани наводи жалбе туженог да није правилно цењен истакнути приговор застарелости потраживања те да је по наводима жалбе у конкретном случају застарелост потраживања требало да буде у року од 3 године ,а не 10 година како је то предвиђено одредбом члана 371 Закона о облигационим односима , јер је правилно утврђено да годишња накнада коју тужилац наплаћује се не може сматрати повременим потраживањем имајући у виду да се накнада за коришћење фонограма плаћа за календарску годину у којој је утврђено да је одређено лице неовлашћено јавно саопштило фонограме, те се накнада за овакво јавно саопштавање наплаћује у јединственом износу за сваку календарску годину засебно те се тако потраживање и не може сматрати повременим у смислу члана 372 Закона о облигационим односима већ се примењује општи рок застарелости прописан одредбом члана 371 Закона о облигационим односима а који износи 10 година.

Такође нису од утицаја на другачију одлуку овог суда наводи жалбе туженог да контролор није приложио фискални рачун попијеног пића у радњи тужене као доказ да је извршио контролу с обзиром да контролор има овлашћење да врши контролу и о

томе састави записник и да у том смислу и није у обавези да доставља неке друге доказе да је вршио контролу места.

Како се ни осталим наводима жалбе не утиче на другачију одлуку у овој правној ствари то је суд применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” 72/11 са каснијим изменама и допунама) одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Како тужени није успео са жалбом то је одлучено као у ставу другом изреке ове одлуке те применом одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку одбијен захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

**Председник већа-судија
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић